

Staaftpolitikens bankrutt och spegelfäkteriet med den konstitutionella konf...

Hasselrot, Berndt,

53 E a Br. Fol. 1914

National Library
of Sweden

HASSELROT, BERNDT FRIDOLF ENGELBREKT

Stadtpolitikens bankrutt

Xerox - kopian

finns i braschytkapseln

Sv. Saul.

Polit.

Sv.

(B.v.)

1914

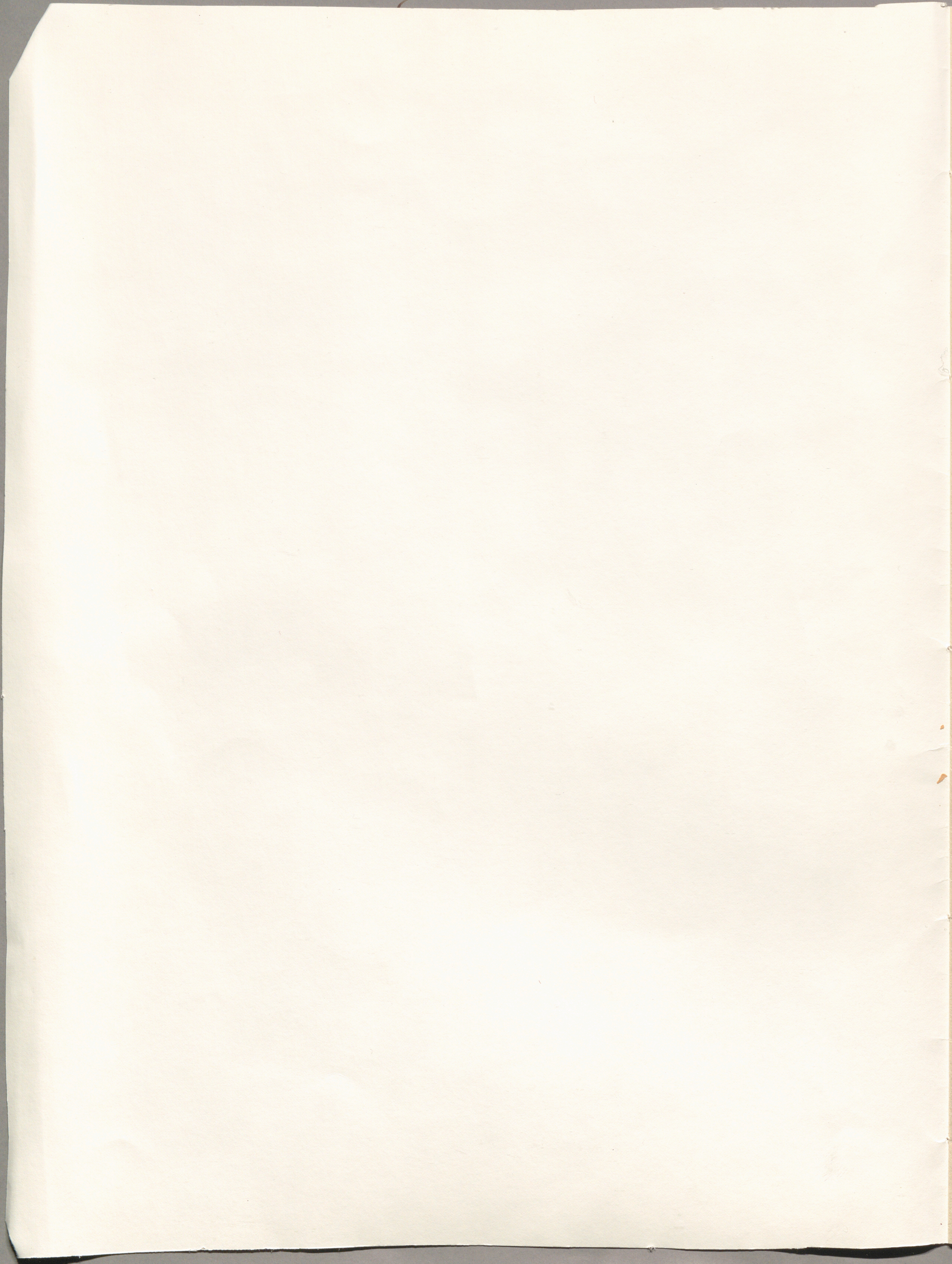
Sv. Saul.

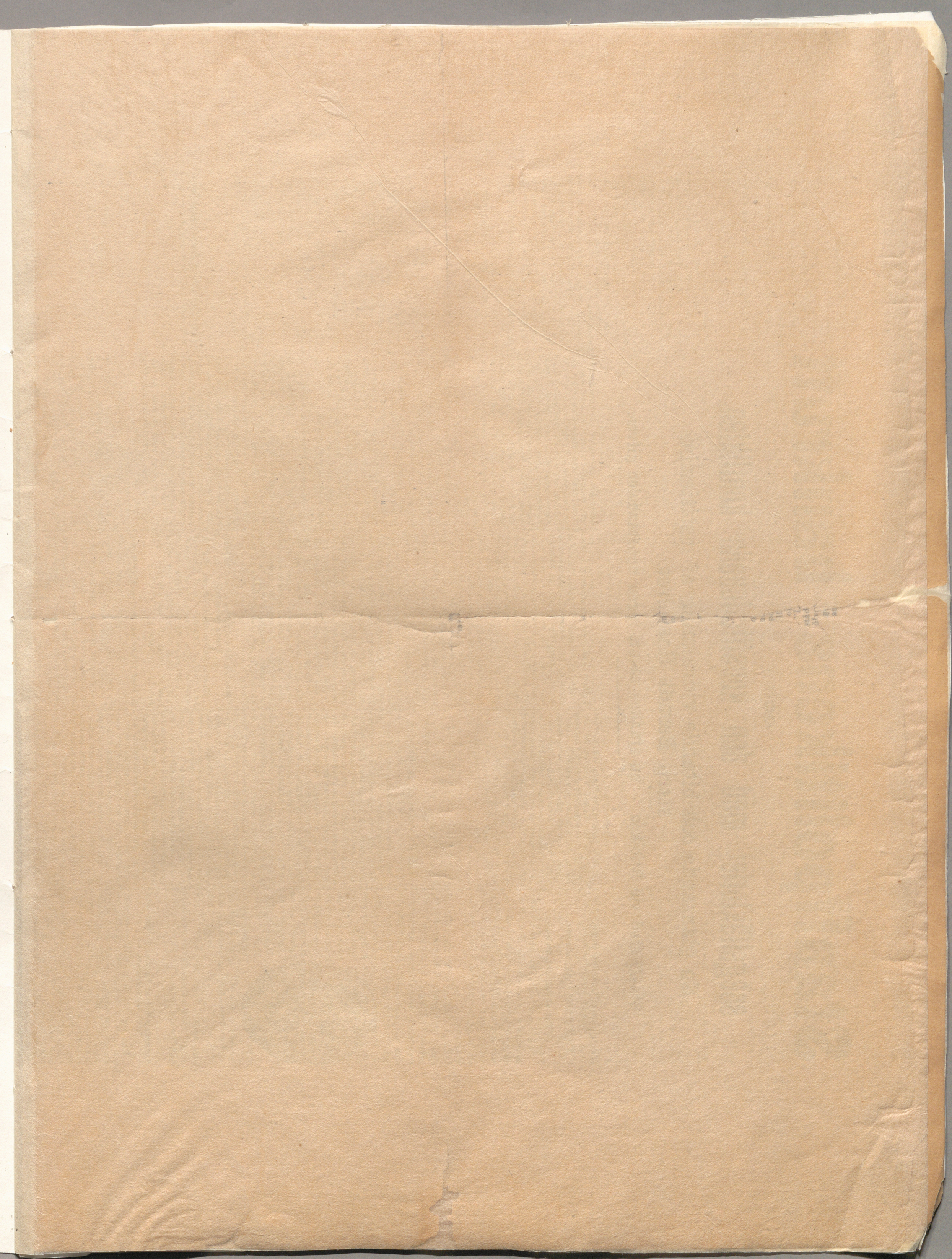
Polit.

Sv.

(B.v.)

1914

Platen
20.
(100)

1914.

Staattpolitikens bankrutt och spegelfäktet med den konstitutionella konflikten.

En glänsande och bitande vidräkning af justitieministern Berndt Hasselrot.

Staatf stod vid Rubikon — nu sjunken så att ingen uppståndelse gifves.

(Telefonreferat från Nya Dagligt Allehandas korrespondent.)

KRISTIANSTAD, måndag.

Ett stortstädt möte.

Söndagens politiska möte i södra kaserrens gymnastikhuss blef ett af de mest storslådade politiska möten som någonsin hållits i Kristianstad. Stämningen var stark bland de till ett antal af omkring 1,500 samlade åhörarna.

Sedan Vendes artilleris musikår spelat ett introduktionsnummer, höll rektor V. Ekedahl ett med värme framfördt fosterländskt anförande, som åtföljdes af ett leve för konung och fosterland samt kungssången.

När den förklingat, framträdde aftonens hufvudtalare, justitieministern Hasselrot, hälsad af en hjärtlig välkomstapplåd. Med spänd uppmärksamhet följde åhörarna den sakliga och utredande framställningen, och gång efter annan dånade applåder från församlingen.

Justitieminister Berndt Hasselrot.

Konungen har ej handlat i strid med grundlagen.

Man hör ofta sägas, började talaren, att politik verksamhet depraverar. Enligt min mening är det obestriddt att detta ordome, såvidt man sätter likhetsstecken mellan politik och parti-politik, med däraf följande partisinne, är riktigt.

I hvarje fall är politiken för mig notjudande. Jag är ej inskrifven i något politiskt parti och tillhör icke vare sig den ena eller den andra politiska rikningen och ändå står jag här

fortsatte talaren, tydligen inbilla vårt folk, att vår Gustaf V är en ny Gustaf III. Det skulle vid första påseendet förefalla hardt när otroligt, att ej mindre än 136 riksdagsmän, samtliga utan tvivel fosterländska, och sanningssökande personer, ville låna sina aktade namn åt ett dylikt dokument, men saken kan måhända förklaras af vittrandet, att politiken depraverar. Det är ej så att förstå som om förtalaren af manifestet och öfriga under-tecknare sagt eller skrivit mot bättre vetande, men de ha genom partisinet suggerats att tro, hvad de ville tro. De storrade sig blinda på, hvad de alltså hade kallat parlamentarism, och hindrades däraf att se andra närliggande föremål.

Vänstern vill ha en ny dekadensperiod.

Vid närmare besinning ändrades det radikala omdömet om konungens tal, dithän, att han ej handlat mot grundlagen utan mot den praxis, som hämtad man utvecklat sig, huru gammal vil le man ej säga, och att konungen efter citerade därefter konungens yttrande om att hvarje önskan om en personlig konungamakt vare honom frammande. Man skulle, sade talaren, att denna förklaring haft rätt att tro att anfallen mot konungen skulle ha tyttat. Men så har ej blifvit förhållandet. Tvärtom. De radikala höja nu allt intensivare rop om att en dänung måste sättas för konungens obegränsade yttrandefrihet, om ej folkets själfstyrelse skall sväva i fara. Här höra vi kärnpunkten — munkorgen, som den från högerhall nämns. Man vill ha 1700-tallets dekadensperiod åter, Sveriges nesligaste tid, då konungen var en namnstämpel och det regerades utan hänsyn till landets väl och konungens vilja. Man vill uppblåsa en författningsstrid, där anledning till sådan ej finnes. Man har begagnat sig af ett, kanske efterlångadt, tillfälle, att förmänska konungamaktens betydelse. Är det ej sorgligt att tänka sig, att det lugna svenska folket i en tid, då vara lifsnissen stå på na vaknat, då det nationella genombröttet förestod, att vi i en sådan tid skola strida, om paragrafer, i stället för att bereda oss till kamp för Sveriges oberoende, dess frihet och dess

Folkets själfstyrels svävar ej i fara.

Talaren vågade hoppas, att ännu bland de små i samhället funnos många, som vare övertygade om hans ärliga vilja. Tal, sade sig härmad närmast tänka på Sveriges arbetare. Så som ordförande i styrelserna för en del större industrifördrag hade han kommit i beröring med dem och lärt sig betydligt om deras arbetares pliktansäla, och att komma ekonomiskt betryckta kamrater till hjälp. Kanske, sade talaren, dessa arbetare, som grund af min befattning i den ärende företagsverksamhet intresserade af att taga del af min verksamhet äfven som justitieombudsman, och därvid af en kommitté till det resultatet, att jag alltid velat vara en oväldig man. Jag vill ej klandra dessa arbetare, om de neka att lämna sitt bidrag till bygandet af vår yttre säkerhet, men om de fruktat att med hvad konungen i sitt borgardistal yttrar är icke säkerhet skulle löpa någon fara, då hoppas jag innerligt, att jag jag nu yttrat, skall nå äfven till dessa arbetare och öfverhufvud till alla dem, som ännu tro på mig, men som sakna tillfälle att själfva bedöma sakförhållandena. Jag gifver mitt ord och sätter min heder i pant för att lika litet i fara genom konungens tal, lika litet kommer i framtiden genom vår nuvarande konung, Gustaf V, denna själfstyrelse att sväva i fara. (Applåder.)

Faran af ministerslyre — ett afskräckande exempel.

Med kraft framhöll talaren den faran, som är förhånden med ministerstyrelse. Om en sådan tid kommer, då kan det, sade tal., hända, att domareaktien, sesom skott i ett annat land, kommer att falla till föga inför en sådan styrelse.

Hjärtat till heder, förnuftet ej till men.

Talet om att konungen genom sitt borgardistal i alla händelser skulle ha handlat mindre välbeträkt, bemöttes af talaren, som framhöll de omständigheter, under hvilka talet hållits. Stora skaror uppräddes inför konungen och framhöllo behöfvat af försvarets snara skärpa. Hos konungen måste dylikt vika genklang. Han visste, att brist på förefunnos i försvaret, och att utredningen dragit ut på tiden. Han insåg farans

deras försvar, att de väl hört något rop, men ej andra. Jag tror dem på deras ord men deras försvar är mer än lofligt underhålligt.

Antag att vi hade republik, och att republikens president hette David Bergström, låt oss antaga, att han mottog en hyllning och att det därvid ropades "Leve konungen". Huru skulle han bete sig? Möjligen får man svara, om man drar sig till minnes Falu-affären. Vår gode konsitutionelle konung, huru forfor han? Han uttalade den önskan att ministären skulle stanna. Jag har nu, fortsatte tal., uttalat min beundran för herr Staaff; jag har också tillåtit mig att kritisera statsminister Staaff. Jag vill nu också uttala mitt beklagande till politikern Staaff.

Han kunde bättre och säkrare än någon annan ha varit i stånd att åstadkomma en samling af dem, som inse viktigen af vårt oberoende och viktigen af försvarsrågens lösning. Hvem skulle då ha bestridt honom en rangplats i vår historia? Men han försummade att utsträcka den hand, som omedelbart och med glädje skulle hafva fattats af försvarsvännerna.

Ingen uppståndelse möjlig.

Ja, hr Staaff befann sig vid Rubikons strand. Han stod där tankfull med tärningen i sin hand; på andra sidan vinkade oförgånglig ära, fosterlandets räddning! Men möjligheten till förlust af redan vunnne makt höll de de fosterlandet, än det egna partiet, de stego upp och föllö åter ned, allt i samklang med vägorna på floden. Han måste emellertid hafva kunnat förstått, att han då just då, kunde han ha beredt en jämförelsevis lätt öfvergång för den bakom stående på order af honom väntande skaran. Ty flodvattnet rann lugnare än vanligt, och goda förberedelser till öfvergangen voro vidtagna.

Men han drojle! Han kastade icke tärningen! Han sag i stället tillbaka för att in-vänta skarans egen mening. Då kommo väldiga flodvägor; omödelbart offer det den första vägen släpits tillbaka från stranden, och rullat ned i djupet, låg hr Staaff begrafd i det medföljande slamm. Där ligger han ännu, och, mänskligt att döma, gifves för honom ingen uppståndelse. (Hållande applåder.)

Skilnaden mellan Staaff och Gladstone.

Anledningen till detta fall är karaktäristiskt. Staaffs ifrigaste beundrare ha sökt jämförelsepunkter mellan honom och Gladstone. Låt vara att denna jämförelse kan vara på sin plats, åtminstone i ett afseende: i fråga om vältalighet. Men bemärk då också olikheten. Gladstone ledde genom sin vältalighet massorna dit han själf ville — Staaff utformar sin vältalighet efter massornas mången gång orediga ord!

Folkets förtroendeotium åt sig själf. Den ministär, jag tillhör, har, sade talaren, satt som sin främsta uppgift försvarsfragan. När ministären åtog sig denna uppgift, trodde den godt om Sveriges folk och tror det än. Det kan dock befaras, att en del försvarsvänner af ovilja mot denna ministär kunna vara benägna att rösta omkull dess förslag, äfven om de skulle nödgas medgifva att det bör gå framför det radikala förslaget. Jag anser mig böra förklara, att ministären Harnarskjöld ej kommer att uppfatta ett eventuellt bifall till deras förslag som ett förtroendeotium för sig själf, utan som ett förtroendeotium för svenska folkets försvarsvilja.

Krigslagarnas humanisering. Därpå meddelade talaren en del upplysningar i fråga om krigslagstiftningens reformerande och humaniserande, som den nu sittande regeringen kommer att slysselsätta sig med. Regeringens förslag komme att hufvudsakligen bygga på det förslag, som utarbetats af den föregående ministären och förelagts lagrådet.

De stadganden, som gällde i krig, skulle, enligt förslaget, i allmänhet ej tillämpas i fredstid. Aklagenmakten skulle överlämnas till personer med bättre förutsättningar än nu, andra former för disciplinalls behandling skulle tillämpas. Straffsätserna skulle att i många fall ned sättas. Villkorlig straffdom skulle införas. De som åtalas vid krigsdomstol skulle ha rätt att anlita biträde o. s. v. Striden om detta förslag komme, framhöl tal., särskildt att stå om en punkt — den mörka arresten.

I det förslag, som tal. ville tillräda kongungen att framlägga, är detta straff bibehållet. Hela krigsbefalet har bestämdt afträtt från borttagande af mörkarreststraffet; detta skulle vara liktydigt med all disciplin borttagande, och talaren hade ansett sig böra böja sig för denna mening. Den mörka arresten skulle emellertid förkomma epdast i undantagsfall och sät tet för dess verkställande mildras, samt straffet tillämpas icke blott på manskap utan äfven på befäl.

Välj valman! Vid de stundande valet ha vi, erinrade talaren, att välja mellan två linjer i försvarsfragan, de radikales och regerings. Den förra är absolut oan taglig enligt sakkunnigas mening; den senare förklarar som tillfredsställande. Den fordrar ej en dag mera än hvad som är nödvändigt. Svarige har ju alltid framför andra länder varit känt såsom frihetsäl-

Brantings signaler till hr Staaff. Talaren ingick därefter på hr Staaffs politik. Han ville i detta samband kvittera en artighet — eller oartighet, hvilket man nu ville — som hr Staaff visat talaren, när han betecknat talaren som behärdigt konservativ. Talaren var övertygad om att hr Staaff var i den tron att han med sina åtgöranden ville gagna fosterlandet och före äfven övertygad om hans heder. Men partipolitikens skadlighet visade sig äfven här, partisinet hade lagt en slöja öfver hr Staaffs blick. Han hade trott sig se något, som icke fanns, något inkonstitutionellt i kongungens uttalande, och ej tillräckligt insett faran af ett dröjsmål. Hr Staaff ville ej lösa försvarsfragan helt, han ville utbryta den viktigaste delen. Det var detta som väckte försvarsvännernas allvarliga bekymmer. Och hvarför ville han denna utbrytning? Han anser sig bunden af valloftena 1911, som afset en minskning i försvarsbördorna. Det är klart, att stora massor af 1911 års valmän icke voro i stånd att bedöma, huru lång öfning, som verkligen erfordras, men säkert är också, att man ej ville vara med om att sätta den nationella säkerheten på spel. Man tänkte sig förvisso, att representanterna i riksdagen nog skulle se till att göra hvad som borde göras. Såket är att, om ofredens dagar skulle komma öfver oss, innan försvarsfragan blivit löst, ingen kommer att hålla honom räkning för hans och för sig aktningssvärda löftestrohet. (Applåder.) Men oafsedt det berättigade af löftenas hållande, hr Staaff kunde ju genom riksdagsupplösning ha väjadt till valmännen. Hvarför tillrädde ej hr Staaff kongungen en dylik åtgärd? Jag förstår det ej. Kanske har man att söka svaret i hr Brantings hållning? Den fruktbarande samverkan har åtminstone i detta afseende ej burit god frukt.

Staaffministärens förakt för konstitution. — Logiken faller dem. Talaren berörde därefter händelserna i samband med arbetaretagets Statsråden hade undgörforts öfver kongungens borggårdstal, där dock ivarje ord vibrerade af fosterlandsskärlek, blott därför att de där förmenade sig finna spår af personlig kungamakt. Men kongungens statsråd mottogo ar betarnes hyllning, äfven då det ropades "levte republiken". Detta kan möjligen visa, främsinn, beroende på huru man definierar ordet, men det visar omöjligen konstitutionellt sinneleag. Här ser man partipolitikens depraverande inverkan. Statsråden synas ha funnit "ett och annat olampligt utrop" i hyllningen; de synas ha gjort väsentlig skillnad på ropen: "Levte republiken" och "Levte presidenten Staaff", å ena sidan och "Ned med kongungen" å den andra. Vill någon omdömesgill människa, som ej är afbränd af partipolitik, med fastadt förbindad vid det tillfället, då ropen förrekommo, ge dem olika värder? Tänker man sig något "Levte republiken", utan ett underförstått "Ned med kongungen"? Kan öfverhufvud republik införas utan kongungens sfiagsnande? Det har gjort ett sorgslustigt intryck

Hr Petren i olika skepnader. Ett konkret exempel på huru partipolitikens inflyttat ville talaren framdraga. I den Staaffska ministären kände jag, yttrede tal., flera älskvärda personer. Jag vill därmed ej ha sagt, att de ej kunde vara älskvärda allasammans; men den mest sympatiska var dock min kamrat i hofrätten hr Petren. Hans samvetsomhet och redbarhet vid ämbetets utöfning äro iksbekanta. De som träffade honom fingo det intrycket, att han ej ens ville det minsta smärkryp för när. Men sedan partipolitiken fått makt med honom är äfven han med om att höja sin näfve mot kongungen. Jag måste emellertid erkänna, att hr Petrens näfve är betydligt lenare. Han har begränsat sitt kraf på inskränkning i kongungens yttranderätt till ett önskemål, att kongungen i normala fall skulle på förhand underställa sina offentliga uttalanden statsrådets beprövande. Men här är det ju ej fråga om "normala fall", utan om ett undantagsfall. Genom sin inskränkning har hr Petren undanryckt grunden för kritikten mot kongungen, hvilket dock politikern Petren säkerligen icke vill medgifva. (Applåder)

Partipolitiken synes äfven inverka på logiken. Eller hur skall man förklara hr Petrens yttrande, att de fri-sinnade i första planet uppställde försvarsfragan, men förvände med denna den konstitutionella konflikten. Jag frågar om ej harned äfven den konstitutionella konflikten sartes i främsta rummet?

Hvarför lämnar ej hr Petren eller någon annan af hans förra regeringskamrater anvisning på, huru den konstitutionella konflikten skall lösas? Beror det på bristande vilja, eller är det mening, att de radikales ledare skola anses ha fullmakt, att efter valet i detta fall handla som de vilja?

Kongungen har visat vägen. Efter att ha framhållit, att de radikales anfäll på kongungen gick ut på rena futtigheter, då man gjort sak mot honom för att han använt uttrycket "min armé", "min flotta", framhöll talaren än en gång, att kongungen med att ha ytttrat sig i landets lifsträga ej missbrukat sin grundlagsenliga rätt. Tal. uppläste härvid delar af kongungens borggårdstal och tillade: Kongungen har här visat vägen. Är det någon bland er, mina damer och herrar, som skulle vilja beröfva kongungen denna hans yttranderätt? (Kraftiga applåder.)

Talaren fortsatte därefter: Den ringastes rätt bör ej förmenas kongungen. Under min 7-åriga verksamhet som justitieombudsman stod jag ej sällan i konflikt med personer, som ville kväva yttrandefriheten. Trots protester från visst högerhåll, ansåg jag mig böra ingripa mot dessa. Samma hjälp, som jag därmed gaf åt de ringare i sambaliet, skall jag ej heller undandraga landets främste man, om man står att inkraکت på hans grundlagsenliga rätt. (Applåder.) Talaren hade, sedan han ingått i ministären, angräpits från flera håll, i det man förklarade sig hafva väntat något annat af honom såsom fristinnad justitieombudsman. Angreppen hade gått talaren djupt till sinnes. Icke därför att man blandrat honom, utan för hans kärans egen skull. Det visade sig förfuifvet slagits i partianskade böjer.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

Valman besinna noga! Segrar nu radikalerne kan detta betydta, att deras lösen blir: Innan försvarsfragan ordnas — kongen på knä! Vi åter, jag hoppas vi få säga vi, altrsa vi valman, vi vilja och vi skola med Guds hjälp behålla vår högsinte, vår högreste kung Gustaf upprätt. Låt oss som ett tydligt tecken på denna vår vilja gemensamt böja ett lefve för kongen och fosterland, dessa båda begrepp, som för oss samman smält till ett.

Rungande, entusiastiska burraror följde. "Du gamla, du fria" spelades och sjöngs. Langvarigt och demonstrativt bifall ågnades talaren, och det hela andades djup fosterländsk entusiasm.

Staatfianerna vilja kongungen på knä. Sveriges folk har ock varit kändt som ett rättvist folk. Svenska karne vilja förvisso ha en kung, som håller sig inom gränserna för hvad grundlagen anvisar honom, de vilja ock tillåta honom att fritt yttra sig inom dessa gränser, de vilja gifva kongungen hvad kongungen tillhör.

